

basit

FM Çakaloz

Büyük sağlık peşinde.. hem kekeme hem geveze

...

Dost, sırdır.

...

Basit. Sarılmadan tanışamazsın.

“Sen ne biçim konuşuyorsun bakayım...”
Oruç Aruoba

...

Teşekkür ederim. Dostlarım – ailem, parçalarım
korkuyla, sevgiyle
neşesi ve acısıyla birlikte..

Dostumu özledim.

Kendi kendine konuşmayan delidir.

Belki de
Yaşamanın anlamı
Kavrayamayacağını bile bile kendini içine fırlattığın bir masalda
Doğru bir cevabı aramak yerine, sadece yürünmüş bir yolu seyretmeye bırakışındadır

Sanki
Şair şiire değil
Şiir şaire can verir

Ve çekiçle yapılır felsefe evet kafana vura vura..
Vura vura kafana
hayranı değil de, arkadaşı olabilir misin?

Kocaman deniz
Bir Şey söylüyor ama
Ben bilemedim

Dedim izsene bana Őiiri
Yüzüme baktı,
gülümsedi..
Biraz daha vakit istedi.

YokmuŐ
Bir varmıŐ
YokmuŐ

Bir uçurtma kaçtı elinden
Kaçtı.
Kaçırverdi bir anda bakmadan arkasına – kimse bilmez niyesini
Belki rüzgarlar zorladı, bulutlar çağırdı belki, ya da yalnızlığını özledi...
Kaçırverdi birden. Bir anda, uçuverdi göklere
Turuncuydu, maviydi, yeşildi küçükken
Biraz beyazlaştı, biraz da koyulaştı
Büyüdükçe, biraz solgunlaştı
Biraz ağladı elleri... biraz da parlaklaştı
Bir çocuk kahkahasına takıldı gözleri ve korktu uçurtmasının üşümesinden
Uçurtması, onun değildi artık

Birkaç taş aldı eline bıraktı
Bir mum yaktı
Seslendi arkasından ama çağırmadı geri
Ben buradayım dedi
Sen git
git istediğin yere. Dolaş..

Dönersen, anlatırsın bana gördüklerini...

Bir oyun
eninde sonunda
değil mi?

...

Birilerinin kazanmayı istediği..
Birilerinin oynamayı sevdiği..

Demek ki kuyruklu bir masala sarmalamışlar beni büyütürken
Tam ellerime göre yeşil beyaz çizgili bir eldiven de yaptırmışlar
ama ben ayağıma geçirivermişim şaşkınlıktan
Tozlu rafın üstünden taralı saçlarını bozmadan zıplayan kurbağadan korkmuşum
Yürümüş gelmiş yamacıma yemiş ayağımdaki eldivenlerin çizgilerini
Üşüyünce ayaklarım ısınsın diye kalkıp benim de yürüdüğümü söylediler bana
Hatırlamıyorum
Sütüme kahve koymakla tehdit edip zorlamış olabilirler istediklerini anlatmaya
Ben de anlatmışımdır o vakit büyüklerim bilirler çünkü pek cesur sayılmam
Arkadaş olmuşuz kurbağayla
Arkadaş olduğumuz halde adam koydum adını büyüyünce adam olsun diye
O da benim adım adam koydu
Gel adam git adam derken geçmiş seneler
Biz bize adam deyip duralım yine de adamlar bize adam demediler
Yok efendim ağaçlara tırmanıyormuşuz
Yok efendim gençlere şeker veriyormuşuz akıl yerine
Bir de topuklarımız karaymış
Sütlerinize kahve koyarsanız tabii ki kararmaz topuklarınız dedim
güldüler
Onlar gülünce biz de güldük
Biz gülünce onlar kızdılar
Onlar kızınca biz üzüldük
Çok üzüldük fazla üzülmüşüz
Adamın saçları dökülmüş üzüntüden
Kel bir kurbağa bana adam deyince şaşırıvermişim
Çok küçükmüşüm daha şaşırsam da şaşırmak neye denir bilmezmişim
Cahillikten hastalanıp yataklara düşmüşüm ellerim ayaklarım tutmaz olmuş
O vakit bir masala sarmalamışlar beni üşümeyeyim diye
Ellerime özel yeşil beyaz çizgili bir eldiven de yaptırmışlar
ama ben ayağıma geçirivermişim şaşkınlıktan

Şaşkınım ya
Hikayeler anlatamam
İçlerinde gözyaşı yoksa
Manzara resmi de çizemem
Ağaçlarda kuşlar ötüyorsa
Bir kadın nasıl sevilir bilmem
O da beni seviyorsa

...

Herkes bazen fazladır
Herkes biraz eksik
Kendisiyle karşı karşıya, tek yüzü kalır insanın...

Gideceği bir yer yoksa
Oturur bekler
Belki yazar...

Biraz ekmek, biraz sevgi, biraz karanlık, biraz da hayaldir yaşam...

Bu boşluk, çaresizlik.. kimsesizlik değil de bu geçicilik
Bu kendini bilmez duvarların istilasını sürer de
Um ki adını bilmediğim çocukların oyunlarında gülerim.

Önce herkes uyur
Sonra.. gece...

Nedenim,
Çünkü zordur kişinin sevdiğine yazması. Yöneldiği karanlığın içinde kendine yol gösteren yıldızı bulutların arasına girmeye karar vermişse yelken açanın, sezgisi kalır ancak tutunabileceği denizcinin. Pusulası kırık. Paslı. Yönsüz. Bayat. Soğuk, vurmuyorsa eğer yüzüne yalnızlığını hatırlatan bir tokat gibi, amacını yücelten bir sır gibi, okyanusun ortasında balık tutan kayıkçı gibi, dalar işte o zaman iç uzayın mavisine balıkçı, yarım yaşanmış bir yaşamdan arta kalan gözyaşlarını arar gibi. Eksik. Parçalarını yaratmaya çalıştığım bir resmi taşıyorum yüreğimde. Ben, kayboluyor, gidiyor, değişiyor, dönüşüyor, ben, hala, bekliyorum.

Balıkçı

Gelmez.
Tabii ki gelmez.
Gelmeyecek.
Beklersen gelmez.
Gelmeyeceğini (- bilmeyi bırak, geleceğini) sandığını da gelmez.
Senin oraya gitmen gerek. Oraya yürümen – o neredeyse oraya.
Sen oraya vardığında, onun, artık orada olmayacağını bile bile.
Sen oraya vardığında onun artık başka bir yerde olacağını bile bile.
- senin için, yine, “orada” (bir yerlerde)...

Bile bile, şu anda olduğu yere, oraya, yürümelisin.
Beklemekle tabii ki olmaz.
Beklersen gelmez.
Sen gitmelisin.
Sen, gitmelisin, adım adım.
Bir kurnazlık yapıp, onun olduğu değil de, olacağı (- işte, olacağını tahmin ettiğin yere) yürümek isteyebilirsin.
Beceremezsin.
Çünkü sana yönünü gösteren de, yine, odur.
Kestirmeden gidip onun önüne çıkamaz, yolunu kesemezsin.
Senin önünü, yönünü görmeni sağlayan aydınlığı o sağlar. Onu takip etmen gerekir.
Sen onun olduğu yere vardığında, o artık yeni yerinde, yine, senin yönünde olacak.
Onu takip edersen, birlikte devinirsiniz, hep. Onu takip et.
Birlikte devineceksiniz her gün.
Sen burada, o orada.
Sen yolda, o yönde.
Yürürken ona doğru, onun da sana doğru ‘gelmekte’ olduğunu bekliyor olabilirsin – ama geleceğini ya da varacağını değil.
“Bana doğru geliyordur, gelmektedir (herhalde)” diyerek devam et yürümeye...

Sen ona doğru gidiyorsan, o da, senden başka nereye doğru gidiyor olabilir ki?

Birinin güzel düşüncesi olmak.. bundan vazgeçilebilir mi?

Oynak cenaze marşları yazabilmeyi isterdim
Aşıp kendimi.

Müzikten pek anlamam
Cenazeye gitmem
Ama tüm dostlarım gibi
iyi bilirim oynamayı... yeter mi?

...

Mutlu ölüm şarkıları söyleyebilmeyi isterdim
Sesim güzel değil ama
fark eder mi?

Önce ben kırdım seni. Sonra, paramparça olmuştuk.
Şimdi, yavaş yavaş anlıyorum annemin “camdandır kalpler” derken ne demek istediğini..
tamir edilebilse bile, izinin silinmeyeceğini..
Yine de, avutmaya çalışıyorum kendimi.. tam da şimdi.. anılarla, hayallerle
kelimelerle...

Dindirmese de, belki hafifletir diye.. deniyorum işte...

...

Sen git. Dönersen, anlatırsın bana
Boşluğu, çaresizliği, kırık bir pusulayı belki, bir çocuğu üzmeyi
Belki yapayalnızlığı anlatırsın...
Özlemek neye denir gerçekten?
Sevmek, özgür olmak neye denir?

önce yapayalnız kaldım
biraz üşüdüm, biraz ağladım
kötü alışkanlıklar çabuk nüksediyor
yine bi sigara yaktım

uzun bir müddet sağa sola, boşluğa, uzağa baktım
kalkasım geldi neredeyse kalkacaktım
kalkamadım

önce, yapayalnız...
panik oldum birilerini arayacaktım
aradım, konuştuk, iyi geldi, kapattık
pek bir şey değişmemiş, yine yalnız kaldım

uykum geldi, biraz kestirdim, karnım acıktı, bir şeyler atıştırdım
zaman duran bir şey
derin derin nefes aldım

önce... dayanamadım
kendimi sokağa attım, gezdim, dolaşım, şunla bunla oyalandım
daha da yalnızlaştım

geçmişimi, dostlarımı, aşklarımı, uğraşlarımı hatırladım
suçluluktan eser kalmamıştı
şaşırdım.. durdum... şaşırmadım

yapmayı isteyecek hiç bir şey bulamadım
seneler geçmiş, beden eskimiş
kendimle kalakaldım

yapayalnız, bir sürü şey düşündüm, çoğunu da yazmadım
yalnızlık lütufmuş
yavaş anladım

önce, yapayalnız kaldım
bir gülüş, bir bakış, bir heyecan, bir sükunet hatırladım
hırslanmışım, savrulmuşum, kandırmışım, ağlatmışım
yeniden tasarladım

yapayalnız kaldım
küçüldüm, ufaldım, neredeyse yok olacaktım
saati unutuvermişim
geç kaldım sandım

özledim, çok özledim, ama kimi özlediğime emin olamadım
bildim sessizleşince her taraf
aradığımı zaten bulamazmışım

önce, yapayalnız kaldım
benden başka kimse yalnız değil sanmıştım
yanılmışım
herkes, çoğumuz, beyhude, kaçmaya çalışıyoruz, anladım

devlet, millet, din, hepsi güçsüzler için
yalpaladım, yuvarlandım
aile, allah, aşklar.. acabalar var..
anlamsızlık ve olasılıkla tanıştım

önce yapayalnız kaldım
yavandım, yalandım
ezber ağızlar, ödünç alışkanlıklar...
saf, zaten, olamazdım

yapayalnız
kafamda çok ses duydum
bu muydu benim yaşamım
son nefesimi derin aldım

önce, yapayalnız kaldım
mum titredi, eridi, yenisini yakmadım
karanlık, soğuk, tekinsiz, kelimesiz
kaldım

kalabalıktan yıpranmışım
belirsiz, zamansız, yersiz sorularla hayat geçmiş
kendimi yamaladım

gözlerimi kapattım, kulak kabarttım
ya dünya çok hızlanmış
ya da ben yavaşladım

önce...
hamca satır kovaladım
ne kadar uğraşsam anlatamam
afalladım

yapacak bir şey kalmamıştı
yazdım

herşey darmadağınık, alıştım
insan, eksik, mahkum
barıştım

önce, yapayalnız kaldım
sonra, yapayalnız kaldım
şimdi
güneşi selamladım
güneş beni selamladı
gülümsedik şimdi, doydum

önce korktum, çok korktum
ama ne kadar zor, öyle güzel, acı çekmek istedim ve kendimi geçmek
buz gibi suda yıkandım

yapayalnız, şiire benzeyen şeyler yazdım – belki de bin tane.. birinden hoşlandım
safî mükemmellik, her an dikkat, insan işi değil
yönüdür dedim, yetindim

önce, yapayalnız kaldım
karnım acıktı, çatım yoktu, kalem kağıt aradım
bir cümle yazacaktım, bir resim çizivermişim
çok gürültü vardı sebebini duyamadım

önce, yapayalnız
ellerimi yıkadım
belli, pis kalacaklar
olsun, bir daha yıkadım

uzaklara yüzdüm, derinlere daldım
geri dönecek gücüm kalır mı diye düşünmeden..
dönemedim de zaten
battım

yapayalnız
avazım çıktığı kadar bağırdım
toprağa uzandım

yapayalnız
düşündüm kimdim ne yapardım
kat kat giyinmişim
biraz soyundum

önce, yapayalnız kaldım
hem utangaçtım hem arsız
ben-dediğim azgın, azman, narin, kırılğanmış
yaralarımı sardım

Sen, ne arıyorsun burada?
Yalnızlığımda? İtirafımda? Utancımda?
Oyunumda kendi kendime oynadığım?

Tanımıyorum ki seni...
...
Şimdi bana sen buradaymışsın gibi geliyor
Sana da belki ben oradaymışım gibi...

Ne acı
Artık sadece
Kelimeleri paylaşıyorum seninle...

...bir yerde, bir zamanda, birinde
Herkes gelir, çoğu gider, bir kısmı kalır...

Beklentileriniz ve yalnızlığım, hayaletleriniz, hepsi yanı başımda
Odalarımda
Tutunamadığımda, bugün, biraz kırıldım sana, biraz da bana
Biraz da sana
Anlatamadığımsınız ya... çekindim yine
Hayaletleriniz ve sevgim, gün geçtikçe, benzemişler birbirlerine
Yine, kalabalık sokaklarda aradım sizi. Bulamadım
Evime döndüm. Yoktunuz
Ama hayaletleriniz hep peşimdeydi
Yo yo. Öyle değil. Bendim onların peşindeki
Siz bir salıncaktan düşerken ben tuttum ellerinden
Dizleriniz kanadı belki. Belki ağladınız
Belki siz bile yalnızdınız.
Umdunuz belki yalnızlığınızdan güçlü olmayı
Siz de mi yenildiniz benim gibi?
Hayaletleriniz anladı beni, siz bilmezsiniz
Bugün, yenildim sokaklarda
Yenildim evimde
Hayaletlerinizin dilinde, yenilgimin şarkıları vardı
Önce sinirlendim, bağırdım
Ama üzüldüm diyemem. Üzülmeyi bilmem ki ben. Hemen kızdım, küstüm
Saldırdım ya da
Ağladım arkanızdan
Hayaletlerinizdi yine gözyaşlarımı silen
Avuttular beni hayallerle
Sımsıkı tuttular elimden
Anılarla avuttular beni – bazılarıyla
Diğerleri acıttılar elimi
Ağlamadım yine de
Utandığımdan değil. Korktuğumdan da değil – sevdiklerini bildiğimden
Ben bilmem ama hayaletler bilirler sevmeyi

Bugün
Camların ardından çocukların
Yorgun tebessümlerle izleyip martıları
İç geçirdiklerini hatırladım
– özgürlüğe...
Zorlu yükselişin ardından
Nasıl da gergin kanatları
Süzülürken göklerde
Hasretiyle balığın
Kedimi hatırladım
– ve bağımsızlığı, malum...
Nasıl da bakardı dimdik
Aynı noktaya gün boyu

Geçmesini beklediğin günleri yaşamdan sayma dedin.

En uzaklarda ara dostunu.

Beklersen gelmez
Gitmez de.
Durur öyle senin gibi rüzgarda..

Ne güzel şarkılar hediye ettin bana.

Bilenler bilirler – var mıdır tarifi?

Hiç, yepyeni bir adam olarak uyanmıyorum.
Hep biraz daha eski bir adam olarak uyanıyorum.

Ya güzeldir ilişkiler
ya da umutludur demiştin...

Zordu, yalan vardı, sarıldık, yattık
sabah, yine, yalnızlaştık
karşımızda birbirimizi bulunca
şaşırdık şaşırınca uyandık
uyanınca ayıldık, sıkıldık, kaçtık
kaçınca ürktük
ürkünce tiksindik
tiksendikçe tükendik, yazık, tükenince sızdık

uyanınca, yalnızdık

Sarılmak, tanışmaya yeter mi?

Solmaktır açacak olan çiçeğin kaderi: sulayacak mısın?
Gözlerinin içine bakar tohum, yeşermek ister
Tohumlar bilemez ki çiçekler solmak diye neye derler
Toprağını yarmak, uzanmak ister gökyüzüne tüm gücüyle
Bilemez ki tohum, üzülmek neye denir, sevilmeden önce

Basit. Döksen de içini, boşalmaz.

...

Hayat hep böyledir
Önce kar yağar
Sonra açar çiçek

...tanrılara benzerler biraz
İlgilenmese de insan, bir ömür boyu onlarla
Yine de affederler
Açarlar mezarlarda

..

Biraz soluk
Biraz gücenik
Biraz mutlu
Biraz yenik

Doğru yerde
Doğru zamanda
Doğru Şekilde
...karŐılaŐamadık.
Hiçbir Şey yanlıŐ değildi.

Güneş de gecedir demiştin
Simsiyah sisler içinde kaybolduysa bakıŐların
Kararır güneş. Simsiyah gecedir
Kaybolduysa sisler içinde, bakıŐların da kararır
Kaybolduysa simsiyah
Sisler içinde güneş..
Güneş de gecedir simsiyah sisler içinde kaybolduysa
Kaybolduysa bakıŐların simsiyah sisler içinde, kararır güneş de
Kararır
Kararır simsiyah bakıŐların
Kaybolduysa güneş, gece de kararır

Dostum
bir bebek emekliyor Şimdi karnımda
doğacak mı yoksa öldü mü çoktan
bilmiyorum

...
Halbuki dünya hala rengarenkmiŐ
Ertesi sabah söyleyecekler bana

Biraz yalnız kalınca
İnsanı bilirsin
Daha sıkı kavrar elleri
Kınını özleyen kılıç nasıl ağlarsa
Öyle biçare
Öyle soluk
Öyle pis bir dünyanın içine doğmuşum ki
Ne bir kan dökülür yükseklerden
Isırmaz bir dost sesi
O adamlardan biri olurum
Biraz Hür ama – ne yazık ki öfkeli
Güneşin yüzüne dönüp de gecemi
Sancılanırım, doğuramam ki
Ne ayıp
Karlar düşer kalemime
Bahsetmem
Bakmam bile onlara
Nasıl biridir ki
Yaşamak yerine efendice; basitçe ve iyi..
yaşamayışının sebeplerini anlayabildiğinin farazi yüceliğine aldanır gibi
Yaşadığı kötü yaşamı, olduğu kötü örneği..
tüm aşağılık yanlarıyla tüm zavallılığıyla en iyi şekilde gösterebilirse..
varlığı anlaşılabilecekmiş gibi
Kendisine karşı işlediği günahı bir başkasının affetmesini umar gibi
Arada çıksa da yine gerisin geri içine yuvarlandığı çukuru..
bir daha ne kendisi ne de başkası düşmesin diye (sanki mümkünmüşçesine)..
hatırlamayı, hatırlatmayı ister gibi
Bir türlü alamadığı bir dersi vermeye çalışır gibi

Öpünce geçmiyor anne
Neden kandırdın beni

Çekemez misin yukarı kendini, ama, aşağı itmeden kimseyi?

Kar tanelerinin de var mıdır hırsları, dişleri kendine dönük - var mıdır hasetleri?
Yarışmalar mı onlar da karışmadan önce toprağa
Acaba kızarlar mı rüzgara çamura itti diye...
Koşarlar mı peşinden başka bir kar tanesinin, bakarlar mı ardından?
Sorarlar mı düne bugün neredesin diye
Sorarlar mı yarına..
Hangisidir ki istedikleri;
Yükseklerde bir mağara buzuluna tutunup, beklemek midir baharda toprağı beslemeyi
Ya da katılıp bir çocuğun oyununa, karışıp kartopuna, kahkahayla yitmeyi...

Aldanırlar mı tanrılar da çocuklar gibi, aldatırlar mı, yaşarlar mı yalanlarda...

“...pembe akşamların, mavi hülyaların, elemli ruhun ve hıçkırıklarının keman sesini andırdığı bir diyarda...”

İşte, eli kalem tutanların yazdıklarına taptığı
Ya da şiirle şuurun bambaşka şeyler sanıldığı zamanlarda..
Muzip kırmızı cüceler yaşamış derler, “üç harfliler” adında
İnsan çişinden saklanıp incir ağacı dibinde, dedikodu yaparlarmış, sabah ezanından önce.
Periler anlattı bana da – Yoksa siz hala kanatlı beyaz entarili kadınlar mı sanıyorsunuz onları
Hem de parmak kadar boylarıyla...
İlahi, vallaha alemsiniz, haberiniz yok kendinizden
Mahsus diyorsunuz di mi
yaratmak
sakallı ihtiyara.
Bir duysa, bir duysa kıyameti koparırdı ama...

...ama düşüncelerini arka arkaya dizemiyordu
düşünceler hep sırayı bozuyor yan yana geçiyor birisi üste çıkıyor birisi alta iniyordu birisiyle uğraşırken ötekisi gözden kayboluyordu onu arayayım derken sıra hepten kayboluyordu O da bağırdı düşüncelerine düşünceler şaşırıldı ilk kez birisi onlara bağırıyordu ne olduğunu anlayamadılar önce hissettiklerinin korku olduğunu düşündüler yavaş yavaş sıralarına geçtiler ama hala kıpır kıpırlardı titriyorlar mıydı emin olamadılar bir tanesi kayıptı korku kaçmıştı korku korkmuş kaçmıştı korku düşüncesi korku hissine dayanamamıştı O da korkuyu aramaya gitti korkuyu bir köşede tek başına buldu korku düşüncesi korkmuyordu artık ama biraz yorgun bir hali vardı yanına oturdu biraz durdular öyle sonra tuttu elinden korkuyu diğer düşüncelerin yanına doğru yol aldılar vardıklarında düşüncelerin dört bir yanda korkusuzca oyunlar oynadıklarını gördüler korku da hemen onların arasına karıştı sıra mira kalmamıştı tüm düşünceler hep birlikte eğleniyorlardı O ise yalnız kalmıştı.

...
önce biraz bekledi
biraz daha bekledi
...
sonra katıldı aralarına

Öyle değil midir zaten?
Ya boğuşmuşundur dalgalarla gün boyu, alışmışsındır
Ya da zaten karışmışsındır bir dereye, devam edersin akmaya
Ama sabahlar –
Cevap bekler senden arsız bir çocuk gibi

Günün, gecenin, her şeyin başlangıcıdır sabah
ve mecburen özgürlüklerin. Keyfin ve dostlukların
uyanma vaktidir... ve de yeniden uyuma – eğer istersen
oyun vaktidir sabah.. ya da sırt ağrısının.. ve kalk borusunun vakti.
Sabah, rüyaları hatırlama vaktidir – bir anlığına.. ve de yazma, anlatma.. belki de yaşama
ve de unutuşun vaktidir.. dün geceyle birlikte, tüm geçmişi.. tüm Varlığı da – istersen
yeniden başlangıçların vaktidir.. verilen sözlerin, tutulma vakti..
Basit. Sözüdür insanı tutan.
Dün gece hoyratça vaat eden çocuğun, büyüme vaktidir.. dünyanın tüm çiçekleriyle birlikte..
Sarmaşıkların dolanma ve boylu poslu dalların eğilme vakti, biraz daha..
toprağa, biraz daha yakın..
Yenidir sabah.. yepyeni... hep aynı..
Bazen bıkkınlık.. küfür.. karanlıklar... aynı işte..

Hiçbir şey olmadı derken, bir bakarsın, batmış.
Beklersin.

Savaşmayı bırakanlar, kahkaha da atamazlar.

Acım, en yakın dostun olacak
çekersen.
Ama en büyük düşmanın da
kaçarsan..
kovalayacak.

...

Her sabah ve her akşam
hep yanında olacak..
hep arkanda
ve önünde..

...

Her gün evinde
sokakta rastlayacaksın..
cebinde taşıyacaksın her gece
dünyaya baktığında
acıyı göreceksin gözlerinde
belki de dehşeti, kibiri ve haseti
ve hayal kırıklıklarını..

...sezeceksin...

...ancak uyuşturmazsan, bastırmazsan, kaçmazsan, saklanmaya çalışmazsan boş yere
seversen onu, anlarsan (anlayamayacağımı da)
ve eğersen boynunu (ama hınçla değil) – su gibi
dönüştürebilirden öfkeni her bir nefesinde
acıyla, kendinle, yaşamayı öğrenebilirden
işte o zaman, belki, yavaş yavaş, düşe kalka, değişebilirsin

...

Kurtulamazsın acından
hep, bekler o
bir yerlerde

hep döner yuvasına

...

...kaç gündür böyle acaba? Seneler geçti. Arada oldu mu hiç böyle olmadığı? Bazen öyle bazen böyle miydi? Yoksa hep böyleydi de... en sevdiğilerimi mi üzdüm.. bencilce, öngörüsüzce.. ben bu muydum, bilmiyorum. Güvenmiyorum artık kendime. Hep yalan söylemişim demek ki. Gizlemişim kendimden yalanımı. Umutla. İnatla. Artık yeter diye kaç kere bağırdım? Yetmemiş. Bitkinim. Bir uğultu var. Hep mi vardı? Kalacak mı artık?

Neden bilmen. Konmayan kuşlar omzuna kaplar gökyüzünü
Neden bilmen ki gelmeyen sevgili gözler yolunu
Kalabalıklaşırlar sesler kafanda ezelden beri de kirlenir ömrün hep daha ileri
Sor, bal düşer de eline yapış yapış denir mi
Çağır dostum çağır sen gelmeyi
Çiçeklerin gözyaşları şairlerin olsun
Kuşların sesleri de
Sen sarıl yine anlatılamayana
ya da çek elini geri

Yem de işte
Sevinir durur
Balık besliyorum diye
- bahsetmez hiç oltadan.

Neşen,
İnsanca yaşayabilirsen –
 (aptalca öle de bilirsin çünkü
her gün, yavaş yavaş)
acı'nın sonucu olacak.

...

Acın
anlayarak çekip
teşekkürle tutarsan elini
parçası olur neşenin.

...

Yediğin tokadın adı
 'acı' olacak.

Attığının ki 'neşe' olsun.

...

Şşt şşt toplumu kınayan
Yok mu seninle oynayan?

Utanmıyor musun
Musallat olmaya
Başkalarının aynalarına..

Hem saçın başın da dağınık

Tanı kendini ve ne?
Yetememişliğine hayıflan değil herhalde...

Merhem'in, külünün mirası olacak.

...

Yaşamın – neşesiyle birlikte
acıyla beslenecek, her daim.
Yüzün, acıyla gülecek.

...

En büyük şüphen olsun neşen

...

Acıyla tutuşan
Meşalen olsun yaşama
Neşene kaç dostum
acı dağların doruklarına..

...

Gülümseyebilir misin acıya?
Kahkahalarla, gülebilir misin Ona?
Acıyla neşelenebilir misin?
Oynayabilir misin?

Dikkat et sözlerine; bıçak olup saplanabilirler de.

Aradığını kafanda değil, yüreğinde bulacaksın, ellerinde, ayaklarında, dimdik bakışlarında
Her sabah uyandıığında
Yeniden karşı koymalısın günün bezdiriciliğine. Ve her adımın, kamçı olmalı:
“Daha büyük dertler bekliyor beni, biliyorum”.

Yapayalnızım

ve

ölüyorum

da

öğrenmiyorum.

Bir insan bir çiçeği koklayabilir, koparabilir, yetiştire de bilir
Ya da ezip geçiverir
Görüp sevine de bilir, belki hüzünlenir, göremeye de bilir
Armağan eder belki sevdiğine
Ama bir insan bir çiçeği, öğretemez kimseye

...

Belki de koşar da koşar ama, işte, hep, çarpar kaçmaya çalıştığı şeye
Kimisi dehşete kapılır, büyütür ve izin verir her şeyi kaplamasına
Ve utanmadan, yüce bir anlam yükler balonuna..

Kimisi haksızlığa uğramış, mağdur hisseder

şaşıır ama basiretsizce.. feryat.. figan.. azar.. şikayet..

saçmalık..

Ya da merak eder insan acısını

Gülmeden, ağlamadan olmaz – kimse bilmez niyesini..

acın, acımaz sana

önce, çekmelisin, yoksa izin vermez yaşamana

...

Acın sana acımadığı için ya da sadece canın acıdığı için

kendine acırsan

yapabileceğin en büyük kötülüğü yapmış olursun dünyaya

Varlığından saklanırsan, yaşamak denmez hayatına

...

Yarattığıdır varlığın, yaşadığıdır.

Hep vardır acı
Kimisi hemhal olur derler
Bilmez misin?

...

Ne dehşet ne acı ne de sıkıntı
Ne öfke ne de hüzn
Pişmanlık değil, nefret değil, gurur değil
Yalan değil, hiçbiri değil
Neşedir tanıştığım duyguların en karanlığı ve en derini
Diğerleri, basamaklarıdır sevginin
Belki kolu bacağı ama yüreği değil, kahkahasıyla yıkan dağları

...

Kahkaha derin
Kahkaha karanlık
Ve kahkaha neşeli!

Kim bilir teşekkürle tutmayı varolan tüm güllerin dikenli ellerini?
İşte, belki de, mecburen savaş
ve inatla, gümbür gümbür, mecburen sevgi
ve yıkık da olsalar, affedilen hayaller

mecburen, zamansız yaşanır bazı şeyler
bazı eylemler çok erken ve çok geç bazı hisler
işte, mecburen kader
Birbirine kum gibi benzemeye güdümlü
ümitleri bulanık
eli nasırlı bebeler..
ya boyun eğmişler alınlarındaki yazıya, sertliğin düsturuna
ya da kana mı susamışlar.

Ona ekmeğini sunan, dedesine mezar olan, geleneğin, devletten iyi bildiğini
şehirli oğlan sezemez mi –
Görmedin mi samanın dibini
yanarken, toprakta
asırlardır doyuran iki nehir arasında çatlak toprak gibi siyah ve kırmızı
akmaz mı insanı usanmadan besleyen ekinin masum kanı
alırsan seveceği kızı tanımayan oğlanın ahını

Uçsuz, bucaksız
ve sessiz memleketler aşan bakışları
bilmez mi sandın yavru kuşun göklere hasret kanadını

Söyle, nerede tanıdın
sırf Var diye dünyanın insanını
öne koyup malından, başının tacı yapıp
almasa da belki akli
sevgiyle kucaklayanı...

Tanıdın mı söylesene
düşmanı da olsa gelen
öyle gerekip de çalarsa kapısını
evini
sofrasını açanı.

...kara kıvıl bir akşam
 çöküyor yine
 dağıtır mı derin sularda yüzmemiş çocukların deniz dediğı sisi
Gözlerin berisinde kanatlı
 yırtıcı bir hayvan iniltisi
Sokaklarda sürmeli kadınların büyülu kurşun gibi gözleri
Taş kabuklar içinden
 acıya gülümseyen
 dobra mı dobra dilli
 kalbi narin gençleri
Sesleniyorlar
Yerleri kanla sulayan asırlara inat
 göklerde bembeyaz güvercinleri
Ve ayaklarımın altında
 bildiğim tüm dinlerin binlerce yıldır kemikleri:
Çağırılmaz hor göreni
 dağların yüreğinde
 yaşayan tanrıların
 su mavisi elçisi

Acımız, en derin ortaklığımızdır.

...
Basit.

...
Kutsamayanlar
 dönüştüremezler.

Kıskanç ve kem gözlere
Ukala öğütlere
Dünya kötüdür diyen
O mutsuz dedelere
-bize de güven olmaz-
Kendimize de inat

Gökyüzü mavisinin
Su perisinin
Sabah güneşi içen
Dağların nefesinin
Sislerini dağıtan
Türkülerin hatrına

Cahili hor görene
Kendini bilmeyene
Bir türlü sevemeyen
O huysuz bilgelere
Tutkuyu tutsak eden
Aklımıza da inat

Bir kuşun hayalinin
Toprağın tok sesinin
Resmini çizemeyen
Beceriksiz elimin
Neden silemediği
Gözyaşımın hatrına

Gel dostum sevelim
Gün gibi ayan beyan
Güneş gibi yanarak
Destanlar kadar cesur
Uçuk masallar gibi
Yıpranmış sokaklarda
Bu kepaze yaşamın bencil ve çırılçıplak tanrılarına inat
Ve kepaze yaşamın bencil ve çırılçıplak tanrıları hatrına

Bize de güven olmaz
Önce girip çıkmaza
Çıkalım sokaklara
Yapayalnız yaşayıp
Hep birlikte ölelim

Becerebilseydim eğer, bir şey demeyi değil de
Başka bir şeyi gösterebilmek isterdim.

Uğur'um
Tanıştığımızda ürkektin ve kızgın
Bak bakalım yükselebilecek misin?

...

Hadi diyelim düşüşe geçtin
Süzülebilecek misin?

taşın da canı yanar.

Orhan boyar geceyi, güneşin renklerine
Edipse gizler izlerini
bir fani güzelliğine

Daha çok yol var; geri geri!

Herhangi bir şey, hep, yeni kalabilir mi?

İŖe gidecektim bugün
Nasıl olduysa
 kendimi
 deniz kıyısında buldum
İŖim neydi ki benim
Usanmadan
 dn sabah sorduğum soruyu
 bugün yine sordum
Vatan diyenler oldu
Görev diyenler
..zaman zaman.. Dünya diyenler
Ve hak diyenler.
Ben de herkes gibi
 ezber ağızlardan yoruldum
Biraz yüzdüm
 gneŖin altında
 biraz uyudum
İŖim neydi ki benim
Bugün sormayı unuttum
Biraz dolaŖtım
 gecenin yanında
 biraz güldüm

meli malı meli malı meli malı meli malı
diyenlerin dillerini eşek arıları sokmalı

peki Tüfek tutmaya uygun
elleri olsaydı
kedilerin
patileri yerine..
Onları da alır mıydınız askere?

hatta
Ağaçları da tutuklayalım,
ve dağları;
öyle değil mi komutan?
Teröristlere yardım ve yataklık suçundan

Asteğmen olunca ben
erler
dikkat komutanım, emredersiniz komutanım dediler;
babaannem
canım komutanım, tatlı komutanım dedi.

Vermek bilgeleştirir; yoksullar vermezler
Vermek zenginleştirir; yoksullar bilmezler –
Para mevzu bahis değil; yoksullar ederler
Vermek, etmektir; yoksullar edilirler

Ellerinde oyuncakları..
Çocuklara benziyor askerler – gülümseyince komutanları

...

Ve çocuklar askerlere, giyince üniformaları

İnsan mıyım diye sordum, “Türksün” dediler
Peki ya insan? İnsan değil miyim diye sordum, “Erkeksin” dediler
İnsan olabileceksen, “Kulsun” dediler
İnsansam diye düşündüm, “Yarımsın”, eş bulacaksın dediler
İnsanı aramaya koyuldum, önce iş bulacaksın dediler
Güldüm, direndim, insan oldum – diyelim
Ya “Yazık”, ya “Soytarısın” dediler

Kürt müyüm diye sordum, “İnsan değilsin” dediler
Hangi dilde konuşacağım diye sordum, “Sen sus” dediler
Anadilim diyecek oldum, “Ananı sikeriz” dediler
Nerede yaşayacağım diye sordum. Öldürdüler.

Bekle biraz
Önce otursun mideme acı
Hüznümün yardımıyla, sonra sindiririm

Tatlı bir sohbet borcum olsun sana...

Bekle biraz – dostluk, kısık ateşte pişer
Kadim olanlar çorbaya, biraz bal, biraz biber...

Nedir elime kalemi aldıran
gecenin bir yarısı gökyüzünün de arkasına sanki bir şey ararmışçasına baktıran...

...

Neyi neden yazdığımı ben biliyor muyum ki?

Olmadığım gibi de gösterirler mi beni yazdıklarım?

...

Her şey yazılmaz. Bırak
utancım bende kalsın.

Seni düşünürüm
Dünya durur
Başım döner

Kimdir ki dost – hangi şarkıları söyler?

Gün doğdu artık hazır dünya uçmaya tan ağarıyor
Yol açık artık ister misin yürümek gün çağırıyor
Kesik yürekler ölmek isterler kanıyor musun
Zor, gerçekler dostlarını beklerler kaçıyor musun
Tut elimi dostum ölümü yenemeyiz geliyor musun
Bak güneş doğdu eridi buz dağları istiyor musun
Yepyeni sayfa önünde açılıyor biliyor musun
Belki kalem elinde ben gibi sen de yazıyor musun
Yoksa gökyüzü çizelim mi beraber masmavi misin
Gözlerime bak ateş gibi parlıyor sen hazır mısın
Toprak dikenli ayağın sızlasa da yürüyor musun
Yükümüz ağır alınlarımız terli taşıyor musun
Sert eser rüzgar düşeceğiz belki de korkuyor musun
Yemek yok su yok oruç tutmak gerekir dönüyor musun
Verdin mi karar yokuş dik önümüzde çıkıyor musun
Uçurum derin kanatsız bedenle düşüyor musun
Duruyor zaman artık öğlen oluyor çık omuzuma
Güneşe uzan biraz hasret giderin değiyor musun
?

Anladın işte
ne diyorsa serçe
Kendi dilinde

Karga konunca
Güvercin havalandı
Korktuğundan mı?
...
Karga konunca
Güvercin havalandı
Nezaket mi bu?
...
Karga konunca
Güvercin havalandı
Rastlantıdandır

el yordamıyla yaşanır

Başkalarının kalplerini kıracaksın, seninki de kanayacak

Hayal kırıklıkları yaşayacaksın, sezgilerini kuvvetlendirecek, deneyimini yoğunlaştıracaklar
İlişkilenişlerindeki bencillikleri, düşüncesizlikleri fark edecek, yalnızlığına itileceksin

Karşıdakinden tiksinişle, kendinden utanışın birbirine karışacak
Hiç konuşmayacak, kimseye bir şey söylememek isteyecek, beceremeyeceksin
Sevmek isteyip birini, hak edene rastlamayacaksın
İstemediğinde bile mecburen, kendinle yaşayacaksın

Hep mükemmeli arayıp, hiç bulamayacaksın
Yeniden umut edip, yeniden yıkılıp, yıpranacaksın
Kendi alçaklığını da en iyi sen tanıyacaksın
Meyillenecek, ama sonlandıramayacaksın

...

Derken,
Zor ayakta dururken, dimdik yürüyeceksin
Acını erdemine devşirebilirsen, gülümseyebileceksin
Cesaretlenecek, cesaretlendireceksin

...

Derken,
Bir o yana bir bu yana savrulurken, göçüp gideceksin.

uğraşacakşın hayatla
işte
o da
seninle uğraşacak

Bir gün birisi bir ihtimal duyarsa çığlığını
Belki de, sessizce, kendi hayallerini yaşayacaksın.

Basit.
şaşırmadan kavrayamazsın.

Ben o resimmişim bir ömür önce güneş boyamış beni
Yaşlandım da, düştüm duvardan şimdi, top oynayan çocukların ayaklarına dolandım
Bir gökkuşağından ne beklenir ki zaten
Top oynayan çocukların ayaklarına resimler çizmişim
Kahkahalar attık sabahlara kadar da komşular çaldı kapımızı
Çaylarla, kurabiyelerle, onların da boyadık yüzlerini
Üç beş çocuktum
Çocuktum üç beş çocuktum
Kim değildi ki bir zamanlar
Siyah bir balonu bile patlattığım oldu bir seferinde
Belki de, mutlu şarkılar dinlememişimdir başka çocuklar kadar
Danslar ettim yine de bir sandalın içinde
Su yuttum, korktum, ama kaçmadım
İnadettim benim olmayan bir ağaca tırmanmaya bazen köpek oldum bir gün gezdirdiler beni
kırık kaldırımlarda
Ayaklarıma camlar da battı
Ellerime aşklar..
Ben o resimmişim demek ki duvarımdaki
Yıllarca kendime bakmışım çıt bile çıkarmadan
Balkonumdaki çiçek oldu beni uyandıran
Üç beş çocuktum haliyle
Bir gün suladım, iki gün sulamadım
Bir kahvaltı masasında bir ömür oturdum
Dostları bekledim çaresiz her insan gibi
Duydular beni sağolsunlar
Zaman zaman da duymadılar
Çığlıklar attım kimse bakmadı
Resimler çizdim ben yine
Yine çiçekler aldım sevdiklerime
Belki
Belki dindirmese bile
Hafifletir diye...
Üç beş çocuktum haliyle
Kuş nerede kuş diye sordu annem
Gülümsedim mi? Küçük parmağımın gökyüzünü mü gösterdim? İkisi de mi...
Olta mı kıpırdadı dedi babam. Tuttum mu? Çektim mi?
Derken bir martı düştü kondu bahçeme
Gecenin köründe, kapattı gözlerini
Sarhoş mu?
Yalnız mı?
Deli mi??
Değil mi – ne peki...

Yaşamın sadece yarısına âşıkça kişi
Unutup öldüğünü
Umudu hatırlatır kendine
Bir yalanı satar gibi
Tapınır
Yakınır
Yaratmaz iyileşmeye
Önce susmaz, hem de konuşmaz derler
Ne yazık görmez güneşleri
Dilinde niyetleri, döner gözleri
Karşısına çıkıp dimdik durup gülümsemez bir gün
Pişmanlığıyla sızar
Hâlbuki soluk değildir ki gece
Gece de parlar
İnsan dediğin hisler, eylemler
durur, düşünür belki, bazen düşler
ne yapar ki insan olmaktan başka?
Zaman zaman yorulur kendisinden
Zaman zaman gülümser
Biraz bulanık anılardır bazen bizi tutan.. bazen hayaller
Ya da bir rüya utancı tanımayan
Keşke der ama koşar da koşar bazen
Eğrisiyle, doğrusuyla, vurur gider uzaklara
Çöllerde yanar, sularda diner, sokaklarda yürür de
sürünür de
Sonra döner gelir yine aynı yere
hem zaten, vurur gider de nereye?
Gece ya, girdap gibi çeker içine
Bir kadını bin kez de sever bir adam
Bin kez de ağlar üzdüğüne
Belki de bağırır adını, çıkmaz ki sesi o gün
Bin kez de kırar kalbini.. nafîle, burulur yüreği
Keşke der ama yaşlanmıştır elleri
Sevinir, susar kendi kendine, bilmez misin?
Bir çocuğu üzme.. benzemez sana ait hiç bir şeye

Martılar bile
Volta atarlar işte
Göklerde hapis

Basit. Herkes ister sevmeyi – Bi' türlü beceremez.

Yavaş yavaş görürüz olmak istediğimiz kişi olmadığımızı.

Bir sakinliği korumak, bir yaşam harcamaktı. Hatırlıyorum
Ağağların gözleri üzerimde
Kuşların kulakları
Duvarların dillerinin elinde
Bir körün merdivenden inerkenki dikkatiyle dokununca yüzlerine
Anladım. Bir sakinliği korumak geceden önce, bir gün yaşamaktı

Açık denizlerde bir gün
Taklalar atarken martılar uyuklamışım yuvalarında
Tohumların günüydü
Sessiz bir güneş avuğlarımda, oturmuşum meleklerin bahçesine
Bir aşka bir ömür yeter mi diye düşünmeden
Saçlarından şarkılar ayıklamıştım

Bir tane bulut çalsam gökyüzünden ne eksilirdi
Ya da versem özgürlüğümü yerine kahramanlar alsam
Kim kızar ki bana benden başka trenlere taş attım diye
Hem kim bilir, belki de ben
ben değildim saflığımı kaybetmeden önce

Bir yolcuya emanet edip en sevdiğim bebeğimi
Çalınmasından korkmadan bırakıvermişim kaldırımlara ilk sevgilimi
Sis çöktü sonra karlar yağdı İstanbul'a
Kocaman kocaman adamların küçücük pabuçlarına
çiçekler yerleştirdim ezileceklerini bile bile
Toprakta yaşayanların usanmaz gayretiyle sular içtim
Affedemedim yine de kendimi
Sordum, ama söyleyemedim
Kindim ben, nasıl oldum hem sakin, hem deli
Kıskacı kırık bir akrep
Bir uçan balon dönmeyen geri
Ve bir kadın, nefreti, şehvetindeki çığlıkta saklı gibi

Neyedir kızgınlığın nereyedir acelen
Bekle dökülsün gözyaşın

Çiçekler çağırıyor
Gel bitelim

Cemreyle birlikte, erken kalkmak istedim sadece
sonra gece vardı
çabuk vardı
bir kavanoza koydum sokaktaki insanları, ellerinden büyük ayakları vardı
sıgmadı ki ayakları koştuktan
ben erken kalkmak istedim ama elleri bırakmadı
sonra bıraktı elleri, havada asılı kaldım

Ardındandı fırtınanın
Bütün küçük şeyler izin isteyecek sandım girmek için hayatlarıma
Ve beklediğimden hafiftiler
Taşlırlarken beni omuzlarında uyukladığım insanlar
Yüzümü kaplayan hikâyeler kadar
Öyle ki, annemi görsem rüyamda, bırakmış olsa yükünü kumsala, pırıl pırıl sularda yüzüyor
olsa
El sallardım ona çikolatadan parmaklarımla
Bilirim çünkü tutunamaz kimse hiç kimseye
Zamanı gelir
gider uzaklara
Bilirim kötü kokar dünya bazen
Gürültüler kapatır sesleri
Oyuncakları bile küserler çocuklara
O günlerde
ağaçlara bakmayı severim, yakınlaşmak için toprağa

Al getir
baktığın uzaklardan
o taşın rengini, kokusunu
yay dünyaya

Titrek muımlar çünkü ancak titrek adımlardan korkmazlar
Cesaret değildir her zaman yreklere eminlik veren
Tutkusundan korkmayan kahraman hiç gördün mü sen?

nce herkes düşer
Sonra... yine...

Dünya işte
Saçma ama
Her şey yerli yerinde

Her gün ve her gece...

Ne sorar insan kendine